

и шуби, но не я попита нито коя е тя, нито отгдѣ иде. Той бѣше старъ Турчинъ, потомъкъ на дели-орманскитѣ спахи, самъ спахия отъ душа и сърдце, готовъ глѣднийтъ да нахрани и напои, да даде скривалище на бѣгающійтъ и да го вземе на свое попечение, да защити слабийтъ и да се сражава само противъ врагътъ. Думи той говоряхе малко: „благодарение на Бога! кѣля се съ главата си!“ бѣше щедръ и расположенъ къмъ добро. Такива людие между Турцитѣ ги има доста много по цѣла Румелия. Не е удивително че тѣ сж покорявали области и безъ шерията и танзимата умѣяли да прѣвързватъ къмъ себе си сърдцата на побѣденитѣ. Коего прави сърдцето, това нѣма да направи ниго ирадето, нито фермана.

До Мангалия тѣ достигнаха благополучно. Мария слѣзе отъ колата и ниско се поклони за да изяви благодарността си. Турчинна я благослови.

— Да те пази Богъ! Да ти дава Богъ щастие!

Той пакъ не попита кждѣ и при кого тя отива, даже не я поглѣдна. Като броеше съ прѣститѣ си броевницата, той подкара колята къмъ житиитѣ хамбари.

Мария отиде право въ мѣнастиря на калугеритѣ и попита тамъ за игумена отецъ Паисий. Заведоха я въ една стая, дѣто на постланитѣ черги седѣше съ исполнски рѣстъ игуменъ. Лицето му бѣше обраснало съ черни косми, а ржката такава голѣма, щото Мария би могла на нея да води хорото. Калугерската дрѣха се раскопчала отирѣдъ и се виждатъ косматитѣ му като на мечка гърди. Прѣдъ него не е молитвеника и броевницитѣ, а бакрачъ съ вино и кисия съ тютюнъ. Той пуши лулата и си пие вилицето, а около него на подѣтъ сѣди по турски сухътънакъ едипъ калугеръ, съ блѣскави очи и желтикаво лице; той все пише и туря на страна исписанитѣ листове.

Влѣзе Мария. Тя бѣше прѣкрасна както всѣкога и още по се раскубавила отъ уморяванието и отъ увѣреностъта, че служи на свободата на България. Всичкитѣ чувства на пламенната душа се бѣхж отразили на пейното лице. Калугерина прѣстана да пише, перото падна